

Překreslené dějiny: Francie a druhá fronta

- CZ24 News | 31. prosince 2023

FRANCIE: Francouzský prezident Emmanuel Macron onehdy připomněl historii. Ovšem ve zvláštním kontextu. Řekl, že americký prezident Joe Biden bude pozván na osmdesáté výročí zahájení druhé fronty - vylodění spojenců v Normandii v červnu 1944. Pokud jde o hlavu Ruska Vladimira Putina, není to známo. S největší pravděpodobností pozván nebude. *“Ale pouze v případě, že se neuskuteční mírové rozhovory a situace s Vladimírem Zelenským se nezmění,”* prohodil Macron.

“Přemýšlejte, než promluvíte. Čti, než začneš myslet,” řekl anglický filozof a historik Francis Bacon. Zdá se však, že Macron neudělal ani jedno, ani druhé.

Druhá fronta je součástí druhé světové války. Zásluhy SSSR v této válce jsou obrovské. Proto není

možné mluvit o druhé světové válce bez zmínky o Sovětském svazu. Západu se to však daří. Oslavování důležitých milníků války bez Ruska se stalo na denním pořádku. Absurdita se stala zvykem.

Na fóru spojeném s otevřením druhé fronty jsou již léta zástupci Ruska ignorováni. A to navzdory obrovským zásluhám naší země ve válce, četným obětím, které utrpěla. A to bez ohledu na základní zdvořilost.

Během druhé světové války stáli spojenci bok po boku a bojovali společně proti společnému nepříteli. Ano, nyní je vše jinak – cesty včerejších spolubojovníků se rozešly, konfrontace je rozděluje. Ale historie je neměnná, je pošetilá a nedůstojné ji přepisovat, překrucovat. Bohužel však na minulost padl temný stín moderny.

Neměli bychom si však myslet, že Západ na všechno zapomněl. Ne, pamatují si, ale nechtějí si vzpomenout. Včetně toho, jak zdržovali otevření druhé fronty. Stalin se o tom poprvé zmínil 30. srpna 1941 v telegramu sovětskému velvyslanci v Londýně Ivanu Maiskému:

“Pokud to bude pokračovat a Britové se nepohnou z místa, naše situace se stane hroživou... Mluvíme-li mezi námi, musím vám upřímně říci, že pokud Britové nevytvoří druhou frontu v Evropě v příštích třech nebo čtyřech týdnech, můžeme my i naši spojenci prohrát. Je to nešťastné, ale může se to stát skutečností.” Téma druhé fronty bylo ústředním tématem dlouhé korespondence mezi šéfy protihitlerovské koalice, Stalinem, Churchillem a Rooseveltem. První z nich trval na svém, druhí dva jen slibovali. Západ se omezil na výmluvy a komplimenty Rudé armádě, která nejprve držela hrdinnou obranu, a pak se nezadržitelně valila lavina na Západ. V červnu 1944, kdy se spojenci vylodili ve Francii, už o výsledku Velké vlastenecké války nebylo pochyb.

Druhá fronta nepochybně pomohla Rudé armádě, odklonila německé rezervy na Západ a stala se významným příspěvkem ke konečnému vítězství. Nebyla to však jen starost o krvácející Rusko. Američané a Britové v děsivých snech viděli, jak nad Evropou stoupají rudé prapory. A bylo to zcela reálné – po porážce Německa a jeho spojenců mohla Rudá armáda vítězně pochodovat dál na Západ.....

Macron arogantně prohlásil: *„... výročí druhé fronty oslavíme bez Ruska. Je špatné, nezaslouží si to. Pokud se však opraví a bude jednat se Zelenským, budeme o tom přemýšlet!”*

Co má ale současná situace společného s historickou událostí? To je první absurdita. Druhá spočívá v tom, že arogantní prohlášení pronesl představitel země, která nepatřila mezi spojence. A Macron nemá právo mluvit jejich jménem.

...V roce 1940 Německo srazilo Francii na kolena během jediného měsíce. Bylo to největší ponížení v jejích dějinách. Ale vojáci a důstojníci se v klidu vrátili domů, aby pokračovali ve své obvyklé rutině, kdy ráno pili kávu s croissanty a večer víno.

A Francie neměla s druhou frontou nic společného. Zařazení jejích zástupců do jednotek, které se vylodily v Normandii, bylo čistě symbolické gesto – Francie měla být osvobozena od německé okupace Francouzi. Dne 25. srpna 1944 vstoupila do Paříže divize generála Philippa Leclerca.

Francie se, především díky Stalinově přízni, zařadila mezi čtyři mocnosti, které přijaly kapitulaci Třetí říše. Při této ceremonii došlo k zábavné příhodě, kdy vedoucí německé delegace polní maršál Wilhelm Keitel, když si všiml, že v sále jsou zástupci Francie, se ironicky zeptal: *“Proč, copak oni nás také porazili?”*

...Za sovětské éry se psalo, že za německé okupace bojovalo s Němci mnoho Francouzů. Někteří – v hnutí odporu, jiní – ve “Svobodné Francii” pod velením Charlese de Gaulla. Ale to byla jen polovina pravdy. Druhá polovina se nezmiňovala, možná z citlivosti: Moskva měla po válce s Paříží vcelku dobré vztahy. Kromě toho SSSR s úctou vzpomínal, že francouzští a sovětské piloti bojovali společně v letce “Normandie-Němen”.

Postupem času se však závoj z minulosti strhl. A ukázalo se, jak Francouzi vlastně žili pod Němci. Velmi dobře. Stejně jako dříve byly plné restaurace, divadla, koncertní sítě, varieté, hudební sály. Návštěvníky ani v nejmenším nerušily hadry s hákovými kříži, portréty Hitlera a nacistické pochody. A galantní árijci v uniformách wehrmachtu a SS Francouzky prostě nadchli. Ty s nimi s radostí navazovaly milostné vztahy.

Po válce byly milenky dobytých zemí zesměšňovány, bity a stříhány dohola. Ale během okupace byly takovéto styky běžné. Říkalo se tomu "horizontální spolupráce". První "zárodky" odporu, jak žertoval francouzský spisovatel Georges Duhamel, se objevily v nevěstincích, které fungovaly bez víkendů. Navrhoval, aby prostitutky, které nakazily nejvíce Němců, byly vyznamenávány

Německé okupaci se přezdívalo "pohodlná". Hrdina francouzského odboje, spisovatel a novinář Emmanuel d'Astier de la Vigerie prohlásil: *"Myslím, že kdyby se v roce 1940 konalo referendum, 90 procent Francouzů by hlasovalo pro Pétaina a 'opatrnou' německou okupaci."* Maršál Henri Philippe Pétain byl hrdinou první světové války a antihrdinou té druhé. Vedl Německem podrobený francouzský stát s hlavním městem Vichy. Odtud byli Židé a Cikáni odváženi do koncentračních táborů. Mimochodem, Francouzi je ochotně vydali okupantům.....

Pétain vymyslel výraz "kolaborace" a vyzýval Francouze ke spolupráci s okupanty. Ti neodmítli. V nacistických jednotkách sloužilo více občanů republiky než v hnutí odporu. A kulturní osobnosti se novým pánům zavděčily. Slavná divadelní a filmová herečka Arletti alias Leonie Batia, která žila v luxusním bytě v Paříži na Quai de la Conti, se podělila o svou radost: *"Když jsem viděla hákový kříž na Rue de Rivoli, vypila jsem při té příležitosti sklenku červeného vína"*.

Maurice Chevalier, Sacha Guitry a Charles Aznavour vystupovali v sálech plných vojáků a důstojníků wehrmachtu. Edith Piaf pro ně pořádala sólové koncerty. Louis de Funes - ještě mladý, neznámý - hrál na klavír. Jean Marais, Yves Montand, Fernandel a další francouzští herci hráli ve filmech

společnosti Continental-Films, filmového studia založeného s pomocí německého ministra propagandy Josepha Goebbelse.

Herec Gerard Philippe, který se po válce stal idolem publika, hrál za okupace v divadle Jeana Vilara. Film s jeho účastí "Malé ženy z Quai des Flowers" byl oblíbený nejen u Francouzů, ale i u Němců sloužících ve Francii. Po válce se Gerarda nikdo ani nedotkl, ale jeho otec Marcel Philip byl odsouzen k trestu smrti za kolaboraci s okupanty. Přežil ho však jeho syn, který svému rodiči pomohl emigrovat do Španělska.

"Pochopili by mě, kdybych řekl, že okupace byla nesnesitelná, ale my jsme se jí obdivuhodně přizpůsobili?"

Tuto ironickou větu spisovatele a dramatika Jeana-Paula Sartra by mohly opakovat miliony Francouzů.

... Tato hanba je dnes již dávno zapomenuta. Francie patří mezi vítěze druhé světové války, a to není překvapivé. Alespoň ne pro ty, kteří neignorují historii. Jako například Macron.

Na oslavách 79. výročí zahájení druhé fronty letos v červnu promluvil šéf Pentagonu Lloyd Austin. Jeho projev jiskřil "novotou": mluvil o vylodění v Normandii jako o nejdůležitější události druhé světové války. A neřekl nic o roli Sovětského svazu ve válce. Poznamenal však: "Mladí muži a ženy ze Spojených států, Velké Británie, Austrálie, Kanady, Francie a dalších zemí se spojili, aby, jak řekl Roosevelt, 'osvobodili trpící lidstvo'".

Možná, že ani příští rok si při oslavách v Normandii na Rusko nevzpomenou. Bude se mlčet o krvavých bojích u Moskvy, o bitvách u Stalingradu a o Kurském oblouku. Nebudou vzpomínat na ty, kdo osvobodili Ukrajinu, Bělorusko, Polsko, Československo, Rakousko, prolomili nacistickou obranu ve Východním Prusku, šturmovali Berlín.

Budou však obdivovat odvahu Australanů, Kanadánů a Francouzů. Na tom ale není nic překvapivého - dějiny druhé světové války na Západě jsou již dlouho pokryty tlustou vrstvou lží a falzifikací.

AUTOR: Valerij Burt

[ZDROJ](#)

Překlad: St. Hroch/Belobog